

Revista ascètico-econòmica, militant i numerada

La Comarca Incorrupta

Prudència = Justícia = Fortalesa = Templança

Garrotxa = Afiliat a la quarta carlinada = Bergueda

4art. Trimestre 1989 Any 3 n.º 4 100 ptes.

Exemplar n.º 0043

CADA RAMAT AMB EL SEU PASTOR I ELS SEUS GOSSOS

S'acaba una dècada, els anys vuitanta del segle XX, que volem ressaltar especialment per dues coses: La primera, per recordar que també fa cent anys, als anys vuitanta del segle XIX, es van acabar les carlinades. Es van acabar les batalles, els trets descarats, l'acció per l'acció, i va començar la lluita pel poder real, del qual cada dia hi som més a prop.

La segona, és el principi de la fi de les ideologies liberals, socialistes i marxistes, que pregonaven la falsa il·lusió de la igualtat dels homes, de les dones, i volien instituir un fals paradís a la terra. El paradís és més enllà, després d'haver passat per aquesta vall de llàgrimes on cadascú ha de complir amb les seves obligacions i deures segons els talents que ha rebut del Senyor. Aquests talents ens els donen la família, la tradició, les herències, i els multipliquem i els fem rendir pel treball, l'estalvi i el manteniment de l'estructura jeràrquica. La corrupció manifesta d'aquests règims els ha portat a l'autodestrucció. ¿Com es pot ensenyar al poble que les dictadures dels altres són dolentes i esperar que aquest respecti la pròpia dictadura?

Si tots els barons de l'Est haguessin deixat clar al seus pobles que cadascú té el seu paper a la societat, uns manar i els altres patir fam, no hi hauria hagut cap aixecament, ni manifestacions, ni revoltes. El poble desitja tenir les coses clares, que no el confonguin, que no l'obliguin a fer un paper que no li correspon. El poble és on és, per ser manat; les ovelles sense pastor ni gos es perden, s'esgarrien i es moren.

És hora de què cada ramat tingui el seu pastor i els seus gossos.

LA COMARCA CARLINA

Continuem essent
els mateixos i no imitem
mai

els nostres corruptes i ineptes
competidors

★ **PRIVATA** ★

IMMACULADA

Un frare confessor d'anomenada
escoltà una marquesa una vegada:

*"Si moro amb culpa del pecat carnal
he de cremar per sempre dins l'infern;
més jo no vull patir el càstig etern.
Aconselleu-me com un cardenal!
Deu-me el consell que em donaria en Muns,
el Papa Borja i en Marcinkus junts.
Deu-me, mossèn, la gràcia divina
per a salvar-me l'ànima carlina".*

*"Filla meva, per viure immaculada
i morir sens pecat com el més Sant,
quan te'n surtis del vici rabejada
confessa't tot seguit en un instant".*

I amb tota subtileza vaticana,
envoltats de parfum de mesc i d'ambre
el frare confessor i la cortesana
anaren junts a practicar a la cambra.

I per molts anys la dona llibertina
tingué amb el frare la virtut divina,
doncs des d'aquell moment, quan fornicava
a viure sens pecat ell l'ajudava.
Que al clímax convulsiu de cada polvo
ell grunyia, precis: "Ego te absolvo".

(Dedico de tot cony aquest poema
a l'Albert Boadella.)

Cicciolina

EL VIRUS DE LA DEMOCRACIA ELS SOTJA

La Comarca Carlina

LES BASES DE MANRESA

APROVADES A L'ASSEMBLEA DE LA UNIÓ CATALANISTA
DELS DIES 25, 26 I 27 DE MARÇ DE 1892.

Si no hagués estat pel Molt Honorable President de La Generalitat de Catalunya, els historiadors carlins encara estarien menystenint un dels esdeveniments que més han influenciat la política de finals del segle XIX i de tot el segle XX. Emperò, des de l'altura que li dona la seva Presidència vitalícia, el President Monàrquic de Catalunya ens va alertar:

"Les Bases." - va dir - "Les Bases de Manresa son molt importants. Les Bases de Manresa - va repetir emfàticament - son el símbol de la nostra essència i varen configurar els plantejaments de l'Estatut de Catalunya del 1932, que fou el primer del Mon, i varen influenciar la Constitució italiana i la Constitució espanyola del 1977. Gràcies a les Bases, el carlisme català ha intervingut en la política europea des de fa molt de temps. Si no fos per les Bases - va afirmar alligonorament - no seriem els aspirants permanents a la Presidència de les Regions d'Europa. L'essència i la permanència de l'essència son les principals característiques de la ideologia carlina i aquesta és la nostra major contribució a l'ideal polític europeu. Adenauer, De Gásperi, Schumann, es varen remuntar als seus orígens carolingis gràcies a l'ideal de permanència de l'essència que nosaltres els havíem inculcat. Els historiadors carlins estan obligats a revisar la seva postura envers les Bases" - va concloure amb contundència.

Cert, el President va fer santament picant-nos la cresta als historiadors. **"Revisem les Bases"** ha de ser el nostre crit! Som-hi!

La Unió Catalanista fou un moviment polític que es constituí a Barcelona l'any 1891, sense aspiracions electorals. Aglutinava agrupacions i associacions catalanistes i, després del 1897, admeté també persones particulars. Experimentà tensions entre els membres apolítics de la Renaixença i els partidaris de l'acció política directa en forma de lluita electoral. Enric Prat de la Riba se n'escindí per a fundar la Lliga. Com a nota curiosa, la Unió Catalanista obtingué un escó quan ja se li havia acabat la corda, a les eleccions al Parlament de Catalunya del 1932.

La primera Assemblea tingué lloc a Manresa i reuní 248 delegats de tot Catalunya per a debatre un Projecte de Bases per a la Constitució Regional de Catalunya, que havia estat confeccionat per una Ponència, després de rebre suggeriments de totes les delegacions. El Projecte era allò que avui en diríem un Estatut. Però no era un Estatut d'Autonomia sino, més aviat, un Estatut federal o confederal, confeccionat a partir d'uns antecedents forals que es remontaven als gloriosos temps de l'Edat Mitjana.

El Projecte era lloablement poc democràtic i molt carlí. Volia restaurar els drets i llibertats tradicionals dels catalans i, per tant, establia la sobirania única de Catalunya en els seus afers interns. Les Corts catalanes havien de ser de tipus classista i només els caps de casa tenien dret de vot. En cap moment no es donava a entendre que la dona pogués ser objecte actiu o passiu de la política.

Com era d'esperar en un Projecte carlí, les Bases eren fortament comarcalistes i també municipalistes. La comarca era una entitat "natural" en la política i cada una d'elles havia de comptar amb un Consell Comarcal nomenat pels municipis. Les eleccions municipals també eren per sufragi classista. El comarcalisme i el municipalisme eren presents també a nivell de les delegacions i dels seus representants. Hi havia delegacions comarcals (de la seva lectura se'n pot treure una bona idea de quines eren les comarques naturals el 1892) i delegacions municipals. La descentralització era molt acusada: les delegacions del Barcelonès (Barcelona+ Badalona+ Gràcia+ Sant Gervasi+ Sant Martí de Provençals+ Sant Andreu+ Sants+ Sarrià+ Horta) representaven només el 19% dels delegats.

Algunes de les 18 Bases de la Ponència foren modificades per l'Assemblea, però la 2ª Base fou l'única que hom suprimí; establia que el "Poder central monàrquic estaria representat a Catalunya per un Príncep de la sang". Això hauria permès que, havent-hi a Madrid la dinastia alfonsina, Catalunya tingués a Carles VII com a Delegat del Govern. La supressió de la Base 2ª fou una desfeta de les tesis carlines (però ja veurem tot seguit que la desfeta fou més aparent que real) i un triomf del que més tard esdevindria una de les consignes de la Lliga: **l'accidentalitat de les formes de govern a Espanya en relació a Catalunya. Només cal recordar la frase mitinesca de Cambó: "¿Monarquia? ¿República? ...Catalunya!!!"**

Les Bases responien a la realitat dels components de l'Assemblea. Entre els 248 delegats que consten al Llibre d'actes no hi ha cap dona, ni cap obrer, ni cap pagès. Les professions liberals (en aquest cas el nom de liberal pot

BIBLIOTECA

DE LA

UNIÓ CATALANISTA

ASSAMBLEAS CATALANISTAS

(PRIMERA)

MANRESA.

DELIBERACIONES Y ACORTS.

BARCELONA

IMPREMTA «LA RENAISSANCE»

XUCLÀ, 13, BAIXOS

desorientar al lector) foren les més representades (95 delegats), seguides per les classes passives (propietaris i hisendats=93 delegats); a gran distància seguien els fabricants i industrials (24 delegats), comerciants (18 delegats, inclosos 2 banquers), literats (14 delegats), catedràtics i mestres (10 delegats), artesans (5 delegats), artistes (4 delegats), religiosos (4 delegats) i sense especificar professió (9 delegats). El total suma 276, però és que hi havia 28 delegats que constaven amb dues professions.

Pot estranyar l'escassa representació del rovell de l'ou del carlisme, és a dir, l'Església i l'Art, entre els delegats. Una tal estranyesa no faria res més que demostrar la ingenuïtat del lector: el carlisme era present a tot arreu, seguint meticulosament el Pla Savalls, basat en la Psicoestètica Històrica. Els delegats de comarques havien estat escollits pels rectors dels pobles. Els de poblacions mitjanes eren membres moltes vegades de cofraries de Setmana Santa i de patronats de les Escoles locals de Belles Arts.

La presència dels carlins s'accentuava en els llocs clau. Josep Torras i Bages, que esdevindria destacat dirigent del Cercle Artístic de Sant Lluç, intervingué en la redacció inicial en representació de les agrupacions de Barcelona. El pintor olotí Joaquim Vayreda fou membre de la Ponència i vocal de la Junta Permanent de la Unió Catalanista.

A més a més, altres delegats, que apareixien sota altres professions, eren artistes d'una o altra manera; esculpíen, dibuixaven o pintaven. Els arquitectes, per exemple, n'eren un cas ben clar. Lluís Domènech i Montaner era el President de la Junta Permanent. Josep Puig i Cadafalch, partidari de *"l'anostament original de formes del gòtic, sense oblidar la tradició pairal"* era delegat per Mataró. Carles Bosch de la Trinxeria, delegat per La Jonquera, que era propietari i escriptor, pintava en secret. Alguns delegats eren marxants d'Art.

Però tots aquests fets no son res, comparats amb una evidència quantitativa aclaparadora, que demostra que la figura i el paisatge, ambdós idíl·lics i incorruptes, estigueren presents de manera permanent: els delegats que no eren artistes, eren col·leccionistes. La Figura i el Paisatge, ambdós idíl·lics i incorruptes, varen triomfar a Manresa el 1892, cent anys abans dels Jocs Olímpics. Fou el primer gran triomf de la Psicoestètica Històrica, del carlisme de l'esdevenidor, del carlisme de sempre.

Professor Carolus

La Comarca Artística

MERDA INCORRUPTA

Els carlins caguem millor

Que gran que és la grandesa dels carlins quan seguim els infinits camins del Legítim!! Que rics i plens de fruit que son els resultats de totes les nostres carlines feines!! Que bé que encaixa la nostra presència en els dissenys ecològics de la Mare Natura!! I que malament que ho fa anar tot l'anomenat "progrés" liberal-socialista!!

Un científic tan poc dubtós com Sir Julian Huxley ja va advertir al món fa quaranta anys del procés d'inevitable decadència que comportava el corrupte costum urbanístic, que llavors tot just començava, consistent a llançar a les clavagueres la merda de poblacions senceres, grans ciutats, estats populosos, immensos continents.

L'advertència del científic britànic s'ha acomplert escrupolosament, talment bíblica profecia; i ara veiem el món abocat al desgavell, el caos i la contaminació; a la fam de continents sencers, la mortalitat infantil, la misèria i el SIDA.

¡Que diferents que eren les coses abans, quan les comunes no desaiguaven enlloc, quan moltes persones ni tan sols en tenien i havien d'anar per força cada dia a fertilitzar la Terra! ¡Que diferent del modern(?) concepte d'higiene i d'esports plens de dutxes que, juntament amb la democràcia, corrompen la joventut i només ens poden dur al desastre i a l'holocauste final!

Però encara hi som a temps. Els carlins podem estalviar al Mon el desastre planetari que el sotja. Els carlins seguim i volem que tot el Mon segueixi els ensenyaments del veterinari olotí Pere

Màrtir Rossell i Vilà que, no tan sols va aconseguir que els burros catalans fossin els més grossos del món, sino que va investigar a fons el tema de la merda en relació a l'ecologia, a les diferents classes socials i a la creació de llocs de treball.

En efecte, en la seva obra "L'ALIMENTACIÓ DEL BESTIAR" (Bonavia i Duràn impressors, Barcelona 1917), el nostrat Rossell analitza amb encert la composició i naturalesa dels fems i ens il·lustra amb les següents i aclaridores paraules:

"Cal que'ls animals siguin ben nutrits perquè'ls fems siguin bons. Els merdisaires s'estimen més les comunes de les cases dels rics que les dels

pobres, puig en les primeres hi ha molt de nitrògen i quasi gens en les altres. És que la matèria nitrogenada que consum el pobre sol ésser en petita quantitat i el còs l'aprofita tota, en tant que en el ric, que'n consum grans quantitats, no poguent digerir-la tota, gran part va a parar a la comuna. Doncs, el bestiar alimentat pobrement produirà uns fems que no valdràn res, mentres que l'animal abundantment nutrit determinará un bon femer."

Aquesta eloqüent cita il·lustra amb la llum de la Ciència l'antiga dita carlina:

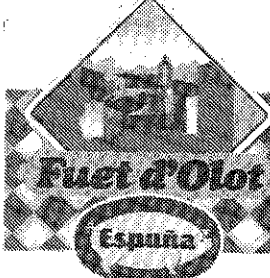
*¿Què ha de fer l'obrer?
Menjar poc i païr bé.*

i ens estalvia molts de comentaris. Però a ningú no se li escapen les seves trascendents implicacions: 1ª) Els rics caguem millor que els pobres; 2ª) Els pobres paeixen més bé que els rics; 3ª) La merda és un bé preciós que cal administrar amb prudència. Només a un grillat se li acut de llançar-la a les clavagueres i 4ª) Els rics, com a classe social dinàmica i dominant, creen llocs de treball fins i tot quan caguem: la professió de merdisaire n'és l'exemple.

Gràcies a En Pere Màrtir Rossell i Vilà podem afirmar amb certesa científica que, si el Mon ens segueix a nosaltres, els carlins, entrarà amb nosaltres no tan sols en el Regne dels Cels sino també en el Regne de la Merda!

Charles Popper

L'autèntic fuet d'Olot
La Tradició Incorrupta

L'altre revista que any rera any
renuncia al Tasis-Torrent

Comercial
STYLART, S.A.
LES IMATGES
QUE VENEREN
A L'EUROPA
DE L'EST
Bisbe Guillaumet, 6
Tel. (972) 26 11 90
OLOT - GIRONA

Tan ecumènica com el Vaticà...
Tan incorrupta com l'or...
Tan dura com el membre de
Carlemany...

La presència incorruptible del basalt de la Garrotxa
Afores s/n Tel.(972) 29 40 57 CASTELLFOLLIT

EMPRESARIS!!!
El virus social-marxista, corromp els
vostres ordinadors

**Centre de
Càlcul Girona**
Té la presència d'esperit necessària
per exorcitzar-los.

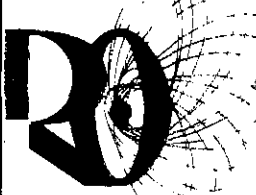
Antoni Llopis, 14 Tel. 26 01 46 OLOT

CARLINS DEL BERGUEDÀ !
LA BAUMA
DELS
ENCANTATS

Son els responsables de la degradació
de les essències llobregatanes

**MÉS
NEUTRAL
QUE
MAI**

98.1 Mh.

L'EXAMEN DE CONSCIÈNCIA DE LA INCORRUPTIBILITAT

Voste es incorrupte? N'està segur? Els nostres assessors han preparat un senzill test perquè pugui comprovar si realment ho és o no. L'únic que ha de fer és triar una de les alternatives de les qüestions que se li plantejen.

El millor seria aprofitar un cap de setmana, un recés a Montserrat, a la Santa Cova de Manresa o a la Residència de l'Opus Dei a Navarra.

1.-Quan connecta la televisió a casa seva, automàticament connecta:

- TV 1 A
- TV 2 B
- TV 3 C
- Satèl.lit D
- E

2.-El DIARI que més m'agrada llegir (aquí no s'exigeix ni que el compri, ni que si el compra s'el llegeixi; si no que marqui aquell diari amb el qual se sent identificat o no li fa res que "els altres" es pensin que voste el llegeix):

- L'AVUI C
- EL PAIS/DIARI DE BARCELONA A
- LA VANGUARDIA C
- EL PERIODICO B
- PUNT DIARI / DIARI DE GIRONA C
- INTERVIU D

3.-La DONA ideal per vostè (i quan parlem de DONA volem dir aquella que segons vostè s'acosta més a la quinta essència del que ha d'ésser una dona) és:

- Marta Ferrusola C
- Marta Chávarri E
- Carmen Romero A
- La dona de l'altre D
- Isabel Brussosa C
- La meua companya B

4.-Vostè és alcalde del seu poble i a un amic seu (amic en el sentit ampli de la paraula: conegut d'un conegut, que ve recomanat per algú del partit, amb el que convé estar bé, etc.) per la compra d'un terreny li ha caigut a sobre un impost municipal que puja més d'un quilo. ¿Com li soluciona la papere-ta?

- S'assegura de què per la propera campanya hi haurà contraprestacions i fa preparar un informe tècnic que justifica un descompte substancial A
- Li diu que no pagui i ordena al recaptador que suspengui l'execució (deixa dormir l'assumpt) C
- Diu que ho sent molt i li ofereix la possibilitat de pagar a terminis B
- Li indica discretament el número del seu compte corrent particular D
- Deixa que el seu partit ho decideixi E

5.-Vostè és membre del Parlament, però sense cap càrrec de rellevància (Vice algunacosa), i té la possibilitat d'assessorar una Caixa en el seu programa cultural i d'adquisicions artístiques:

- Fa que li paguin la seva comissió amb diner negre, tant la Caixa com la Galeria on compra l'obra C
- Realitza totes les operacions a través d'un home de palla que ho te tot legalitzat i cobra les comissions en obres de primera línia comprades a preu de ganga A
- Aprofita per col·locar-hi el seu fill, la seva jove i la seva dona (com a dona de fer feina) D
- Sense cobrar ni un duro ho aprofita per promocionar obra moderna i actual i donar a conèixer els fons de la entitat a tots els pobles. B

6.-Vostè considera bé que la dona treballi?:

- Si no treballa, només fa que queixar-se A
- Per què no ha de treballar? B
- Sí, sempre que no es deixi les feines de casa C
- Sí no treballa ella, qui ho farà? D
- Sí; E

7.-Vostè ha descobert un pintor, que pinta com els àngels i a més a més com en Berga, en Vayreda, en Casas, i si convé com en Dalí, en Tàpies o en Miró:

- Li encarrega un parell de dotzenes de papers va riats per regalar a les amistats polítiques A
- Li prepara una autèntica exposició de Mestres del segle XIX i XX i es fa certificar la seva autenticitat per un expert. C
- Fa tot el possible per col·locar-lo a l'Escola de Belles Arts més propera. B
- Li compra tota la producció i la distribueix sota altres noms més remuneradors E
- Li encarrega el retrat de la dona i la mainada. D

8.-L'última vegada que ha estat a l'Església fou:

- Per un enterrament-casament B
- L'últim dia de precepte C
- Pel meu casament D
- Per la meua primera comunió A
- Per portar un ciri a Sant Antoni E

9.-Hi ha gent que li agrada la política, però la majoria en té prou votant un cop a l'any. Per entrar com a militant d'un partit, ¿quin considera que és el motiu principal?

- Va bé tenir un motiu per sortir de casa i conèixer altra gent. D
- Cal pensar en el futur i estar ben col·locat A
- El PARTIT és on s'hi ha de ser, perquè els altres sàpiguen cap on han d'anar. C
- Membre d'un partit, ni boig B
- La Copa, la Lliga, competicions europees, amistosos, i poques retransmissions. E

10.-A Vostè també l'han enganxat amb això de la Prima Única. ¿Com se n'ha sortit?

- Seguint les instruccions del director del meu banc ho he invertit en cessions de crèdit E
- He fet la complementària i com ho tenia a nom de la dona i meu m'ha sortit molt be A
- Vaig aconseguir que canviessin el nom abans de notificar-ho a Hisenda, i com que el titular és mort i sense hereus, no hi ha problemes C
- Tot era blanc i ja ho havia declarat B
- Be, molt be. La nostra renda(dona, fills, tiets, avis...) és negativa, inclús amb rendiments de la prima única. He demanat la devolució del 20% que la Caixa no em va retenir. D

11.-La seva filla/fill es vol casar amb un negre

- Si es filla li prohibeix que surti amb ell i denuncia al negre perquè l'expulssin del país. C
- Pel meu fill una negra és més obediència sumissa. A
- Intento fer-li comprendre les dificultats i diferències culturals i els deixo que s'ajuntin però sense casar-se. D
- M'informo de la situació econòmica dels consogres i exigeixo un dot múltiple per la superioritat racial B
- Parlo amb ells i els acullo a casa E
- Mentres siguin feliços... A

12.-Vostè és a una taula electoral i observa algunes irregularitats, però el seu partit és el que té més vots en aquella taula.

- Denuncia i fa constar en acta la seva protesta B
- Es dedica a entretenir el personal perquè no se n'adonin A
- El seu partit es impossible que guanyi a cap taula E
- No està segur de si son irregularitats, ja que ningú no es queixa, i tot li sembla molt complicat C

-No li ha tocat mai cap taula (al cens consta com analfabet) D

13.-Per aquelles coses de la vida ha arribat un moment en que no s'entén amb la seva parella. Com ho soluciona?

- Ens separem mirant que els fills no pateixin. Com que li tinc absoluta confiança, ella es queda els fills i la casa i jo li passo tot el que puc. B
- M'ha costat més l'advocat que no pas el divorci E
- Millor els fills amb ella; a la meua companya actual no li agrada la mainada. Em faig càrrec de la meitat de les despeses dels fills, ja que ella treballa. A
- Li passo la mateixa quantitat que a la meua amant i continuem vivint junts D
- Demano la nul·litat canònica del matrimoni per immaduresa i falta de consentiment lliure. Durant la tramitació em trasllado al pis de la meua "querida". El meu confessor ho accepta per a evitar mals majors -bordells-. C

14.-Vostè és director general de Casinos de Catalunya que ingressa cada trimestre uns cent milions de pessetes de diner no declarat o negre. Què en farà, vostè, d'aquests ingressos?

- Obriré un compte a Suïssa. A
- Ho repartiré entre els treballadors de la casa i els accionistes, una vegada n'hagi tret els donatius per als partits i les institucions públiques. C
- Crearé una fundació anti-joc i per promoure empreses autogestionades. D
- Ho repartiré entre els accionistes que siguin persones físiques i faré ingressos importants a l'equip de govern. B
- M'ho jugaré al mateix Casino. E

Sumi el nombre de lletres i tindrà el perfil de la seva incorruptibilitat amb el respecte ascendent. Sabrà fins a quin grau és incorrupte. La preponderància d'una de les lletres (més de 6 respostes) és un signe claríssim d'identitat. Si en cap lletra vostè no arriba al 50% ho torni a fer i no intenti enganyar-se a vostè mateix. No sigui estúpid.

VALORACIONS

Lletra A: Vostè s'ha equivocat de país. És la influència dels mitjans de comunicació que li han fet adaptar-se en les seves categories ètiques i socials als exemples foranis i europeus. El camí que està seguint és equivocat i vostè no ho vol veure. Es pensa que és incorrupte i ho és, però a un segon o tercer nivell, al nivell europeu o americà. És d'aquells que creu, que, feta la llei, feta la trampa, i que això és el que s'ha de fer. Vostè és un espanyol, més que espanyol.

Lletra B: Vostè està perdut. És un ingenu, un pertorbat mental, un element perillós, que es pensa que tots els homes son iguals i que tots tenen els mateixos drets i haurien de tenir les mateixes oportunitats. Vostè és la fruita podrida que podreix les altres del cistell. Només té dues alternatives: o bé ha de ser tallat a temps abans de gangrenar la resta de la societat, o bé ha de trobar el seu camí de Damasc i convertir-se i posar-se a manar com Deu mana que els elegits manem.

Lletra C: Bé, molt bé. Vostè sap quin és el seu lloc i quin és el lloc dels altres. Sap que la corrupció ve quan algú es mou del lloc que per gràcia divina li ha tocat (sigui amunt o avall). Això que sap ho practica. Pensi que si no continua fent el que està fent tal com ho ha de fer, deixarà de ser.

Lletra D: Vostè vol nadar i guardar la roba. Lliscar per damunt de tothom sense embrutir-se les mans. Vostè és dels nostres però no vol acceptar la responsabilitat que això representa. Té clar que és diferent i superior als altres, però vol fer creure que és inferior. No jugui amb foc que el destruirà.

Lletra E: Vostè s'ha equivocat de revista. Està molt bé com fa les coses, però millor que no llegeixi més aquesta literatura especialitzada. Els seus superiors li manem que no ho faci mai més.

La Comarca Incorrupta

NOVEL·LES INCORRUPTES

La vida negra de Freddy Giggoló

Estava passant una mala ratxa. Després dels meus triomfs internacionals amb les millors dones del Món, ara rodolava pel pendent. Després del meu fracàs de La Havana, vaig intentar acreditar-me a la part alta de Barcelona, però vaig comprovar amb desencís que les modes canvien. Ara, les noies i dones de casa bona, s'estimaven més els moros i adhuc els negres.

Cercant aires nous, empenès per un sentiment de puresa, vaig emigrar Nord enllà, cap a Santa Coloma de Farners, que jo veia com un reducte racial català. Un propietari rural havia despenjat d'un tret un negre que collia pinyes d'un pi de la seva propietat: això era la cara. Però em vaig acollonir quan vaig veure la creu de la màfia del pinyó: un dissident havia liquidat un competidor pinyonaire mentre sopava agradablement envoltat d'altres mafiosos.

Vaig arribar a Olot un capvespre de cap de setmana, amb algun caleró després d'haver treballat amb una turista danesa de setanta anys. Olot podia ser el meu rellançament.

Aquella nit, a la barra del "KRATTER'S", em vaig sentir sobtadament observat. Uns ulls penetrants se'm clavaven a l'esquena. Em vaig tombar a poc a poc mentre feia dringar els glaçons del meu whisky i, tot fent un glop llarg, me'l vaig mirar a través del got. Ell em va aguantar la mirada. Va treure un paquet de cigarretes turques de la butxaca, se'n va col·locar una amb lentitud als llavis i, sense deixar d'esguardar-me, se m'acostà provocadorament i em demanà foc.

Jo estava desconcertat. ¿Què hi feia el Sots-Comissari de Moralitat Ciutadana en un antre com aquell? ¿Potser s'havia assabentat de la meua actuació a l'orgia de col·legiales que s'havien graduat de 4rt de Bàsica?

"Fuma Fredy" - m'ordenà - "Aquestes cigarretes fan per tu. Les vaig cardar a un xoriço del port de Barcelona que vaig engarjolar la setmana passada".

No em va agradar el seu to de veu.

"Acompanya'm Fredy" - m'empenyí cap a la sortida - "tinc feina per tu".

Allò pintava molt malament. ¿És que el Sots-Comissari duia una vida doble? Em vaig regirar.

"¿Vol fer-me treballar al Palau de la Generalitat?" - vaig preguntar amb impertinència, per veure si feia esclatar la situació.

En lloc de ventar-me una hòstia, em va mirar amb despreci.

"Encara no estàs preparat per a tan alts designis. De moment, hauràs d'actuar a la presa de possessió de la Presidenta del Consell Comarcal".

Un calfred em corregué per l'espinada. "No!" - vaig cridar - "La Presidenta no!"

El Sots-Comissari de Moralitat Ciutadana em va guaitar amb un aire fumeta. "No perdís de vista que qualsevol segle la faran sanadora i, si no la satisfàs, et podria fer capar".

Vaig sortir escapat cap a la porta. Quan passava la llinda i ja em veia lliure, em caigué al damunt tota la guarnició de Mossos d'Esquadra de la comarca.

La meua actuació al palauet del Consell Comarcal havia de ser el plat fort de la cerimònia de la presa de possessió. En un context marcadament patriòtic, jo havia de sortir de dins d'un pastís en forma de ceba i havia de protagonitzar un "strip-tease" mentre simulava que fuetjava els consellers amb quatre barres que eren quatre fuets d'Olot. El pastís duia una guarnició de bonsais de sucre.

Poc després de començar em vaig adonar que alguna cosa anava malament. Ni la meua actuació, ni la ceba, ni els fuets no interessaven a la Presidenta ni als consellers. Amb un èxtasi creixent, anaven quedant absorts contemplant els bonsais. Després, començaren a besar-los, a llepar-los i a refregar-se'ls pel cos. Adhuc començaren a disputar-se'ls entre ells, donant molt mala imatge de cohesió i harmonia polítiques. La Presidenta havia acaparat un roure penol diminut amb una gla molt grossa i ara semblava fixar-se en una platanera enana. L'eròtica del poder estava superant amb escreix la meua.

Aprofitant que ningú no me'n feia cas, vaig escapolir-me discretament i vaig guillar sense cobrar. Havia tocat fons. Si no em podia desempallegar en els ambients polítics, que són els més fàcils, és que ja no tenia cap futur en la meua abans sucros professió.

Com que recordava molt bé les paraules del Sots-Comissari de Moralitat Ciutadana, i no vull que cap sanadora em capi, he considerat prudent canviar de Comunitat Autònoma. Ara paeixo el meu fracàs a un convent, disfressat de cartoix, i mortifico el cos i gratifico l'esperit. Menjo vegetals crus i bec aigua de pluja. Medito. Torno als orígens. I prego.

Prego a Déu perquè la repoblació forestal que per força hauran de fer les properes generacions sigui feta amb arbres com cal, arbres carlins de socarel.

I res de corruptes bonsais, autèntics arbres falsos. Són la desolació dels gigolós i la depravació de l'ecologia.

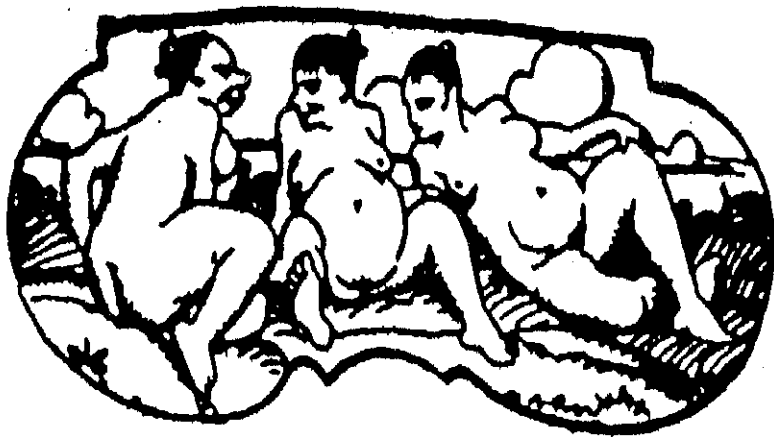
Original de "Lightning Bird"

Copyright de la traducció de l'anglès Big Bird

La Comarca Incorrupta

KAKEMONO, VALOR A LA PUJA

És altament satisfactori constatar que un reduït grup de noies, de la flor i nata japonesa, han vingut a les nostres contrades, totes elles ben disposades a impregnar-se de les nostres més entranyables essències, costums i patracols. Agombolades per les ones del Mare Nostrum, les tenim aposentades a l'escola d'alt standing a la finca de Can Joncadella, de la cosmopolita i corrupta Lloret de Mar. (Pensem que la ubicació del Grace International College hauria estat molt millor terra endins, on es conserven les arrels més pures, però respectem la voluntat del Legítim).

A l'escola de "Geishas a la catalana", gestionada pel consorci japonès Williams Diamond Internacional -que era fins fa poc propietari de Playboy Japó- i avalada per la presidenta d'honor Marta Ferrusola, rau la nostra esperança per difondre la ideologia carlina arreu dels pobles que s'ho mereixin.

Iniciatives com aquesta, creades per potenciar cada dia amb més radicalitat les diferències que cal que hi hagi entre les classes socials, tenen tota l'estima dels únics que hi veiem clar i som en el recte camí.

Fent-nos ressò del clam revolucionari de l'esposa de l'Honorable, que en el seu escrit donant suport a la publicitat que el consorci ha distribuït a Tòquio, assegura que l'escola "és motiu d'una gran satisfacció, ja que servirà per a enllaçar encara més l'amistat entre el Japó i Catalunya a través d'un element tan important com és la dona, símbol de la delicadesa i el treball", no dubtem que entre les alumnes, els nostres polítics carlins podran trobar-hi el merescut descans del guerrer, després de les feixugues càrregues a què els ha portat la seva voluntat de servei a tot un poble, cosa de què a voltes ni tan sols no ens fem mereixedors. En aquest intercanvi mutu de credencials i principis bàsics, encaminats a defensar i propulsar el paper específic i concret que necessàriament i per voluntat divina ha de tenir la dona en la societat tradicionalista... (Ara m'he perdut!).

Bé, com deia, en el nostre horitzó ideològic s'encén una flama d'esperança. Aquesta operació "Casa de te" pot ésser l'embrió que uneixi a la nostra raça carlina -catalana l'empelt d'una cultura imperialista, sostinguda des de la base per l'esperit d'unes joventuts de kamikazes i samurais.

Amb tot el rigor i la incorrupta fermesa de fer país ens solidaritzem amb la responsabilitat històrica que impregna aquest projecte.

Filomàtic Carlino - Oriental

NOTÍCIES CONVERGENTS ALS CARRERS LORENZANA I MULLERES

L'arribada del camió de "bonsais" d'espècies garrotxines, no responia a cap confusió de l'Anònima de Transports. No s'havia confós, com tantes vegades, el Clot per Olot. La petició, després es va aclarir tot, s'havia fet des de Barcelona on el nostre batlle, fidel a la política "descentralitzadora" del seu partit, viu tota la setmana per tal que no tot el poder legislatiu de la nostra ciutat surti d'aquí, cosa que seria massa, i no se'ns pogui acusar d'abús de poder centralitzat. Quan la primera autoritat municipal arribà el cap de setmana a pagès, tot quedà a bastament aclarit. Aquella col·lecció de "bonsais" (roures pèñols, aulines, pins de tres branques...) havien estat adquirits, amb un criteri encertadíssim, per embellir la majestuosa illa que ha reeixit en ple carrer Mulleres prop de la cruïlla amb la carretera de Santa Pau i que sembla destinada a donar un aire de ciutat europea, perquè tots aquells qui ens visiten damunt del seu cotxe, si superen l'escull, puguin explicar que a Olot, a imatge i semblança de les grans avingudes europees, també tenim aquestes andròmines que si bé no serveixen en aquest cas, per a res, sí que estrenyen una via ja de per si estreta. Encara no s'havia desfet el dubte sobre els "bonsais" que ja l'equip de govern municipal delegava el seu xambelan i cambrer particular de l'Alcalde, per tal que procedís a una distribució jeràrquica correcta de la flora adquirida i destinada a substituir el meravellós assortiment de fanalets vermells que durant tot aquest últim trienni ha decorat l'illa. Els arbres han arribat directament del Japó, on se'ls ha donat un tractament especial i de recent creació que els fa eternament fluorescents. Aquesta mesura s'ha pres donat que va ésser impossible fer desplaçar a Olot el botxí del regne per tal que procedís a retirar els esmentats llums vermells i inaugurés la tanda d'accidents, per la qual cosa es va fer necessària la instal·lació d'uns llums, amb cable - que - baixa - del - cel, tipus discoteque - en - repòs. Amb aquesta vegetació l'únic problema que es presenta és el perill que els automobilistes, subjugats pel majestuós aspecte que aquest bosc presentarà, es distreguin i es fotin contra la tañca - estaca - cavalls de la voravia, cosa que en lloc de representar una solució seria agreujar el problema.

Finalment, sembla que per qüestions d'aclimatació els "bonsais" es posaran al carrer la propera primavera, seguint la tàctica de l'actual gestora municipal, que va donant les sorpreses per etapes per tal que en cada estació hi hagi una novetat per aportar. A l'estiu va ésser l'asfalt, a la tardor la consolidació de l'illa i els semàfors amb bidó incorporat model nació - banarera, a l'hivern quinze deliciosos metres de voravia, i a la primavera aquest bosc de bonsais. Estem trempant pensant en el que 1990 ens reserva en relació amb aquesta zona ciutadana que ha entrat de ple en la dinàmica municipal a què ens té acostumats l'actual descentralitzat Ajuntament d'Olot.

La puta respectuosa

LA COMARCA LEAL

PERIÓDICO CATÓLICO-MONÁRQUICO

ECO DE VICH, BERGA Y OLOT

REDACCIÓN Y ADMINISTRACIÓN:

EN VICH: Librería y Tipografía Vicens, Rambla del Carmen, n.º 7 - EN BERGA: Casa de D. José Huch, Plaza de la Constitución, 9, 1.º - EN OLOT: Secretaría del Círculo Tradicionalista

SE PUBLICA TODOS LOS VIERNES

PRECIOS DE SUSCRICIÓN

1200 pes. trimestre y 6 pes. año; Extranjero y Ultramar, 10 pes. año. Número suelto, 30 cts. - 1.º de febrero, 35 cts.

Si se puede ser católico sin ser carlista, no se puede ser carlista sin ser católico.

La Comarca Artística

L'AGONIA PLANA SOBRE NORTH SIDE OF LLOBREGAT RIVER.

Quan els cucs de foc van foradar la Gran Muntanya, tots els berguedans de la reserva estaven convençuts que les diligències amb vídeo, les tartanes mecàniques i els cowboys de cap de setmana s'aturarien ni que fos una estoneta als saloons, a les posades o als camps verges que voregen la part alta del Llobregat River. Els indígenes, que havien vist com s'eixugaven les mines d'or negre i com els fabricants de teles per a fer vestits tancaven les portes dels seus obradors, observaven amb deler la corrua de forasters que, des de Can Fanga i des del Gavatx Country, omplien de pols i de fum els afores de tots els poblats. Però no se n'aturava ni un.

Els venedors de pells d'isard, els taverners que destil·len licors queral·tins i els guies que per quatre dòlars mostren els pollegons de la Gran Pedra i per quaranta-quatre te'n venen un troç, estaven ben amoïnats. Tots es trencaven les banyes per trobar el parany definitiu que fes aturar les inacabables caravanes que passaven de llarg per l'indret.

Mentrestant, James Farwell, el sheriff de la contrada, parapetat en el seu Fort inexpugnable, feia equilibris per mantenir-se dalt del seu cavall. Tenia un grup de seguidors irreductibles que li feien costat en totes les aventures que s'empescava, però dins de la palissada del seu Fort hi tenia un grup de seguidors rebels que només buscaven el moment oportú per tirar el seu cadàver als voltors.

Dins el mateix Fort, davant per davant de l'oficina del sheriff i els seus ajudants, hi vivia una colla rival de la de Farwell, el cap de la qual només aspirava a desbancar-lo i clavar-se la placa de sheriff a la solapa. Tan maldades anaven les coses entre el sheriff i els homes de la seva colla, que sovint James Farwell havia de recórrer al seu rival perquè li donés un cop de mà per esquivar les escames dels seus seguidors rebels.

Mentre els farwellistes, els rebels i els rivals repartien cops de puny i provaven d'esquivar els dels contraris, les caravanes continuaven passant de llarg, seguint el curs serpentejant del Llobregat River, amunt i avall, amb aquella pressa que caracteritzava els últims anys del segle vint. Dins de la reserva, hi havia colons que mataben el temps bo i fent juguesques a favor dels uns o dels altres, mentre la majoria ja començaven a lligar els farcells a la tartana que els havia de dur a un indret massa llunyà, des d'on ara els seus descendents enyorem aquella comarca berguedana que hauria pogut ser la nostra llar i la dels nostres néts, si no l'haguessin deixat convertir en un desert.

Mussol Astorat

CORRUPTES DEL BERGUEDÀ I DE LA GARROTXA

Refeu-vos de les vostres depravacions degustant els plats de

Restaurant Sala III

Amanida de pastor - Escudella de blat de moro escairat
Patates emmascarades - Senglar al perfum d'aglans

Passeig de la Pau, 11 Tel 821.11.85 BERGA

CAL

CORTINES RAILS I BARRES MATALASSERIA

Les cortines que eviten els corrents d'aire a la boca Sud del túnel del Cadí

Pompeu Fabra, 2 Tel. 821 11 95 - BERGA

Transcripció i traducció d'una peça teatral còmico-dramàtica de l'any 1989 d.C., d'un llibre recull d'un autor d'aquella època a Berga, Georges fon Nassen.

LA FESTA DEL CEDECÉ

Acte 1r. (...i únic)

L'acció es desenvolupa a la ciutat de Berga, localitat que es troba al peu de la Valldàn. Amb tot i que l'episodi se centra a Berga, els seus efectes es fan extensius a tota la comarca, aquell temps anomenada Berguedà per uns, "incorrupta" per altres. Transcorria l'any 1988. S'aixeca el teló. Escenari buit.

Entra en escena un conegut botiguer - comerciant del mercat d'aquella capital, acompanyat d'una desena de persones més. Estan satisfets i cofois. Han vençut. El poble els ha elegit com a governants de tot el marc natural del Berguedà. Estan decidits a canviar sistemes i trencar esquemes que, segons ells, són caducs.

No tothom està d'acord, però, amb la decisió del poble, i mentre els vencedors celebren la victòria irrompen en la festa dos alts càrrecs del sector que, acompanyats per una colla, es mostren totalment disconformes. Clamen al cel justícia i es manifesten enganyats. Per què?

Enmig de tot aquest embolic sortirà un tercer personatge involucrat, el qual negarà la seva participació: el dit cavaller del castell.

Conegut comerciant (als seus...): Brindem per la victòria assolida. Han estat pocs els qui ens han donat el seu suport, però suficients. Ara farem política ben feta, entesos...?

Tots els altres (a l'amo): ...Sí, ben feta!

Els dos alts càrrecs: ...Ai! (tiiiif) (nom del comerciant). No saps pas on t'has ficat. Et caurà el cabell. No et deixarem fer. Tu també has estat enganyat com nosaltres. Ja ets grandet (no t'ofenguis) per saber què has de fer.

Un de Barcelona (al líder): Felicitats per haver guanyat. (Al públic): ...que poc que hi serà, al capdavant del poble! No ens interessa pas, oi?

Així passen els mesos. Ara una trava aquí, ara una garrotada allà. Arribaran a finals del 89. Esclata la guerra. Els dos bàndols conduiran els veïns a una guerra absurda que possiblement es cobrarà alguna víctima. Els enfrontaments entre ambdós grups es fan en qualsevol lloc. Els carrers, la premsa, les places, les entitats, els castells, etc., són els marcs on es localitzen les batalles cruentes. El creuament de paraules fa trontollar un sistema que fins feia poc semblava oli en un llum. Aquest afer deixarà entreveure algunes mancances i el poble, cansat i fatigat de tanta rebequeria, comença a creure que se'ls estan rifant. És curiós com en aquell període de conflictes el nivell de violència augmenta als camps de futbol de la comarca. Inclús en una caserna, els verds organitzen festa major. Vaja, que la comarca està revolucionada. Continua el desenllaç de la peça:

Comerciant (als seus): ...nois, van maldades. Van per nosaltres. Morirem, potser sí, però abans ho posarem tot pots enlaire. Sabeu escriure? Recordeu-vos del nostre lema... Farem política ben feta.

Tots els altres (a l'amo): ...sí, ben feta!

Mentrestant l'altre grup...

...Escolteu si us plau. Hem de continuar callats com aquests darrers dies. Aviat vindran reforços i ens faran la feina de neteja perquè bé prou que els ajudàrem, però les nostres mans, què!? Direm, quan tot hagi acabat, que nosaltres mai no vam voler la guerra i que foren ells els qui van començar (s'ha de recitar amb llàgrimes als ulls). (Moments d'incertesa). (Els dos més forts de la colla diran amb energia): ...Vinga, prou, ja n'hi ha prou. Ara, si us sembla, podríem començar a repartir...

Aquí es troba el concurs d'aquesta setmana: A què jugaven els nostres protagonistes, a la botifarra o al truc?

En aquest punt es tancarà el teló. Quan es torni a obrir, apareixerà al fons un castell i una veu de fons que cantarà allò de: "...si eren tres tambors que venien de la guerra, i el més petit de tots els ha tocat la per..., ram, ram, rampataplam..."

Fi de l'obra.

Nota:

El concurs, com heu pogut comprovar, no era de l'època, sinó que l'hi hem afegit nosaltres. De regal per a qui l'encerti es lliuraran fotografies inèdites d'aquell període gris a la ciutat i comarca on es veuen alguns protagonistes esbatussant-se.

La Comarca Incorrupta

LA FI DE LA PSICOHISTÒRIA

Confesso que no esperava l'allau de crítiques i reserves que va aixecar el meu assaig "El triomf del Carlisme", publicat, entre altres prestigioses publicacions, a "La Comarca Incorrupta". No estava, per tant, preparat per a la inconsistència dels meus detractors, la buidor dels seus principis i el magre esforç que fan per a comprendre la història de la tradició; no considero, per tant, ni decisiva ni seriosa cap de les objeccions fetes a les meves tesis i, a més, les que podrien ésser decisives i serioses encara s'han de començar a escriure.

Casualment el més comú dels malentesos ha estat la persistència a no voler comprendre l'ús que fa Savalls de la paraula "psicoestètica-històrica". Molts es molesten quan hom no utilitza la definició convencional de la psichistòria -una sèrie d'esdeveniments previstos per una jerarquia al servei d'una causa legítima-. La idea que la història pot tenir un final solament hauria de sorprendre aquells infeliços marxistes que no estan familiaritzats amb la filosofia tristanyera - savallista. La història, per a Savalls (i ocasionalment també per al jove Tristany), s'ha d'interpretar en el sentit d'història del condicionament ideològic, o història del pensament sobre els principis fonamentals, bàsicament els que regeixen l'organització política i social (*Déu, Pàtria, Rei*). La fi de la psicoestètica-històrica no significa, doncs, la fi dels esdeveniments del món, sinó la fi de l'evolució del pensament humà sobre aquests principis fonamentals.

Bona prova de la infal·libilitat de les teories savallistes és l'esfondrament i la ràpida desaparició de tots els altres projectes ideològics oposats al carlisme. Els dirigents dels països socialistes han intentat mantenir fins fa pocs dies la vigència de les teories sorgides dels deliris etílics del marxista Marx. Feina inútil. Les masses han recuperat el sentit comú i, un cop enderrocats aquests règims demoníacs, malden per trobar en la Tradició la nova drecera amb la qual incorporar-se de nou al projecte psichistòric europeu. Tots som conscients de les dificultats amb què es trobaran els súbdits del Gran Duc de Polònia, del Rei de Bohèmia i Moràvia, del Tsar de Bulgària, del Rei de Romania i del Kaiser de Prússia o de l'Emperador Austro-Hongarès per tornar a trobar en la legítima monarquia (després de la Religió) el seu punt de referència en la vida. Molts anys han passat, i serà difícil convèncer la noblesa que el populatxo s'ha fet mereixedor de la seva clemència, però la noblesa... "*Rei militaris non alienis praeceptis sed suis imperiis*" com deia Charles d'Espanac, sap sempre anteposar l'obligació a la devoció.

El mateix nivell d'esfondrament pateixen les anomenades democràcies occidentals; és, però, com molt bé defineix J.M.R. Mateos en *DIEU, PAPA ET PROPRIÉTÉ PRIVÉE* -Estrasbourg, 1989: "*Une solemnelle connerie, cette putrefaction insidieuse mais constante de la patrie de notre bien aimée Mere Denise, de Mr. Proper et de la fidèle Veuve Cocquelicot et sa cousine la Comtesse du Berry...*" Mateos apunta una possibilitat ignorada fins ara pel gran ideòleg i pensador del C.D.C. (Comitè Departiu Català) Arcadi Calzada. La desmotivació i l'esfondrament del liberalisme en els antics regnes de l'Europa Occidental i Nòrdica, és la causa directa d'un afany consumista autòfag que dispersa l'individu del seu destí natural (*Creure i Obeir*), i el condueix a la destrucció per l'endeutament (*Cash & Carry*). Tot això amb el beneplàcit d'uns dirigents polítics mancats d'una nissaga d'arrels nobles, que han hagut de realitzar-se al front de fabriquetes, petits bancs, galeries d'art, botigues cèntriques, etc. (SI N'EREN TRES AVALS... LA C.A.R.I.C. I NOSALTRES -Barcelona, 1982 Subirà & Prenafeta) Establint amb els seus subordinats una relació de dependència (*Comprador - elector / Venedor - elegit*) de conseqüències futures imprevisibles que els allunya de les regles de la dialèctica legitimista, l'únic instrument per descobrir metodològicament la veritat o, si més no, acostar-s'hi força.

Calzada ja intueix aquest estat de coses, però degut segurament a la pròpia deformació professional, no aprofundeix en la forma fonamental de la caiguda del liberalisme i sí, en canvi, deixa entreveure en el seu assaig *COSTES LES DELLEVANT, TERRENYS ELS DEL CADÍ* -Barcelona 1988 que la veritat, a més de revolucionària, és psicoestètica-històricament relativa, i s'enfronta a la qüestió de la fi de la història d'una manera inconscient quan afirma que "*La VISA, entesa com una unitat de mesura adquisitiva multiracial, és un dels puntals dels sistemes democràtics occidentals, així com la LOTO RAPID i el TRIO són l'autèntica anella perduda de les essències catalanes entre Martí l'Humà i Baltasar Porcel.*"

L'últim competidor ideològic de la victòria del carlisme i que també s'enfonsa empès per la raó de la psicoestètica, és el nacionalisme. Quan la desfeta de les ideologies marxistes i de les liberals era ja evident, l'onada cíclica de sentiment nacionalista envaï els regnes, principats, ducats i landgraviats europeus.

En els règims sorgits de la reprovable i rebombòrica revolució francesa, la llei de l'oferta i la demanda ha obligat els botiguers -dirigents a augmentar la seva inexcusable presència rectora, amb argumentacions caduques sobre l'ús i abús del punt i la coma, les fronteres físiques o banalitats lliurepensadores com l'autodeterminació "*L'autodeterminació dels nobles serà obra dels mateixos nobles.*" Benet Tristany. (Cloenda del recés espiritual del Pi de les Tres Pinyes, 1872). És fascinant observar com aquests regents temporals dels dominis del Legítim equivoquen el sentit redemptor del nacionalisme carlista

en una de les seves més preclares manifestacions: Els Furs. El nacionalisme no pot sobreviure per ell mateix, sense el suport bàsic i imprescindible del poder espiritual (*Déu*) i del poder material (*el Rei*). Junts formen una trilogia de destí en l'universal que, mancada d'algun d'aquests dos últims canalitzadors, seria abocada al fracàs. Abans, però, d'abastar la perfecció espiritual del Comtat Foral Tradicional, el nacionalisme haurà de convertir-se en imperialisme -és a dir, fer-se sistemàtic i universalista-. ("*Els espanyols estem lluny del sostre d'autonomia a què una nació com Espanya té dret*". EPÍSTOLA ALS ARAGONESOS, Jorge Pujol, 1989), justificant no només l'alliberament de nacions i ètnies oprimides a l'altre costat de la frontera, sinó la dominació pura i simple d'altres comtats ("*Cando Galiza era ciudade, Portugal era un prat*". ASSEMBLEA DE LES REGIONS D'EUROPA, Jorgiño Pujoleiro, 1988). En absència d'aquestes condicions, el nacionalisme no pot aspirar a una perfecta simbiosi amb el carlisme redemptor, l'únic sistema ideològic que assimila i autodetermina a la vegada les essències genètiques de l'individu, elevant-lo de la brutícia material a la realització espiritual a través de la fe en la Religió, la devoció al Rei i l'amor a la Pàtria ("*La Pàtria és el patrimoni dels comtes*". Rafael Ribó. Assemblea Constituent d'Iniciativa Foral de Catalunya, responent a l'estudi del Dr. Hortalà "*El títol nobiliari, un valor a l'alça en el mercat continu català*".) Les contradiccions del primer i segon pla que experimenta el nacionalisme europeu, seran més evidents els primers anys d'aquesta dècada i aniran caient sota l'espill de moralitat i àrbitre de la veritat que és la dialèctica legitimista, ordenada sèrie de teoremes que es desenvolupen en la ciència psichistòrica, encadenant i dirigint els fets cap a l'objectiu final de la Humanitat: el Carlisme.

Es podria anar més lluny i demolir sistemàticament tots aquells historiadors professionals -com en Josep Benet- que s'omplen la boca de dogmes postmodernistes com aquell de la causalitat en la psicoestètica-històrica. De fet, historiadors individuals i de les diferents escoles de la historiografia discuteixen sobre aquest dogma, partint de consideracions basades sempre en un escandalós consum d'elixirs alcohòlics d'alta graduació. No vull dir, amb això, que descarti tots els seus punts de vista, però un punt de vista no és més que una insinuació, una especulació momentània, i la psicoestètica-històrica no admet ambigüitats, tebieses ni reformismes. "*Els reformistes els vomitaré per la meua boca*" -Roca Junyent, ODA A LA PATRIA I AL SISTEMA MONE-TARI INTERNACIONAL. Madrid, 1986.

Interpretar les oscil·lacions de la història pot ésser a l'abast de qualsevol llicenciat, però en última instància, les conclusions infal·libles només són assequibles a través d'una ciència matemàtica i arquitectònica: la psicoestètica-històrica, i el primer filòsof que va comprendre tant la importància de la estètica per al carlisme com la importància del carlisme per a la estètica, va ésser en Francesc Savalls.

Devem a Savalls (i també als continuadors de la filosofia savallista, Prat de la Riba, Marcinkus, el Conseller Comas, Escoles de Belles Arts d'Olot i Berga, J.L. Nuñez, La Massana, el marxant d'Art Calzada, el col·leccionista d'Art Cambó, el col·leccionista d'Art Romànic Samaranch, el col·leccionista d'Art Car Baró Von Thyssen de Cervera, el M. H. President monàrquic de la Generalitat, Universitat Carlina d'Estiu de Solsona, JMR Mateos i el Comitè Executiu de la Generalitat) la nostra moderna concepció de la història com una evolució del progressisme primitivista al tradicionalisme redemptor, a través d'una sèrie d'etapes de falsa consciència durant les quals l'home va creure en la legitimitat de coses tals com la democràcia, els drets de l'home, el sufragi universal, la igualtat d'oportunitats, la corruptibilitat dels càrrecs polítics o l'alliberament de les femelles. Seria molt difícil de trobar actualment una sola persona culta que no expressés amb un somriure d'incredulitat la seva opinió sobre aquestes idees conscients. Errors ideològics rectificables gràcies a la psicoestètica-històrica i a l'adveniment de l'Estat Tradicional.

Savalls va declarar que la història havia arribat a la seva fi, poc després d'haver estudiat detingudament les Bases de Manresa. L'il·lustre pensador acceptava la relativitat històrica del pensament per el període que abasta des del Neolític fins al Concili Vaticà I, però es negava a admetre la relativitat de les essències i manifestava a Torres i Bages que en un sistema plenament carlí, l'opinió del monarca legítim ocupava l'espai de la veritat (tema objecte d'un excel·lent estudi de Muns. Muns en *LEGITIMITAT, INFAL·LIBILITAT I RELACIONS PÚBLIQUES*. Roma, 1989) i que, en conseqüència, la ideologia es convertiria en Fe i el pensament desapareixeria en convertir-se en devoció (*La relació entre nosaltres i "els altres", acurada anàlisi del filòsof nacionalarcanadi-parapujolista Antoni Garrid en *PRESIDENT... MANEU!*, Ed. Bassegoda, 1984).*

Cap de les condicions objectives que preveia Savalls en els seus estudis no ha estat modificada per aquest interregne de domini temporal dels sistemes liberals / marxistes o pseudonacionalistes. Cap dels sistemes abans descrits no té la més mínima possibilitat de sobreviure a l'enfrontament amb l'adveniment del Carlisme. Tot esforç és inútil. El 92 s'acosta.

Pier Paolo Maciasinni

Assessor d'Assumptes Quaresmals de l'Alcaldia d'Olot

La Comarca Incorrupta

PREMI PINZELL D'ORIPELL

Lloant la Figura i el Paisatge dil·lics i incorruptes

NATURA MORTA

Guatlles cobejades
perdiu preuades.
Clapoteig de fluix
pinzells a l'entrecuix.
Flors nyufades sense olor
tot a punt pel bodegó.

Escèptics, corrosius colomins,
amb color falb, llàpis sanguinós o blanc d'aiguada
mullen teles. Verds nous, nova revolcada,
bella i pura eesència dels instints.

Carlins que ploreu, ara, rieu,
de cada esbós, recollíu un troç.
Eròtics del poder, de cuques sense llum
amb pinzell a la mà recullen punts.

El quadre és conceptual i tot s'hi val,
és pintura abstracta, quan de cardar es tracta.
Ecològics i corruptes com som
tothom barreja els acrílics
d'acord amb les seves raons.

ESCOLA OLOTINA

Tornen aus de plomes noves a volar,
becada de volada nova, nou follam.
Capolls letàrgics tornen a rebrotar,
àvides femelles, els suc van xuclant.
Tiges erectes amb trempera de diner,
fongs al trau amb polles de viver.

Rosaura

PREMI

TANTOMONTAMONTATANTO

*Fustigant la corrupció de les
reines liberals*

**D'AQUELLA REINA
DE L'ANTIGOR
QUE PASSÀ PER LA PEDRA
ADHUC L'APUNTADOR.**

D'Isabel, la segona, s'en sap
que de soldat, rei o cavaller
no n'hi hagué tres, ni dos, ni cap
que no els esmolés el samaler.

La culpa potser és del Francesc,
ja que es veu que era marica.
Veritat és que, amb el foc encès,
quan això d'aquí pica, doncs pica.

Diuen també llengües viperines
que, baixant-se les calces avall,
cavaller que no fos a les letrines
era follat damunt del cavall.

I li cantava aquesta cançó:
"Prou que es mou aquest vil idiota,
però per a major frustració
a la meva figa no s'hi nota".

S'abraçava doncs al seu cavall,
tot cridant bavosa des de sota:
"Ja la té prou grossa l'animal,
però la meva figa no ho nota".

També ens ha deixat escrit la Història
que cent soldats revolcats per terra,
vivien calents moments d'eufòria,
en comptes de combatre a la guerra.

Noranta-nou serien a sota,
perquè, si no, és que no s'entén.
L'altre li ficaria a la boca:
"Pdrou que eds bdelluguen aquetds centd,
pedò la medva fdiga do ho nodta".

Zorrilla

PREMI TITOLA D'OR

*Desenmascarant la corrupció del
poder mercantil*

EL JOC DE LA GENERALITAT

El joc, virtut fiscal lloable, es
passeja ambició i gasiu pels Casinos
de Catalunya.

A Perelada, una distingida
parella està posant el seu darrer milió
de dòllars al 13 negre...

Una profunda desesperació
agafa per sorpresa al perdedor, en
veure's superat per un poker d'asos.

Un negre, brut i pudent, tira
tremolant la parella de daus trucats.

La petita boleta blanca roda
indecisa fins a besar el dos negre.

En Jack, l'afortunat, sap molt
bé quan ha de plegar.

¿Apostaré al favorit o a aquell
altre cavall marró que, segons diuen,
han dopat?, es pregunta una gentil
senyoreta, amb uns milers de dòllars
a les mans.

Un grup de quitxalla es juga la
pobre setmanada en una perversa
aposta.

Dos robustos rivals es peguen
furiosament dalt d'un ring per uns 50
miserables dòllars.

En un barri corrupte, dos bra-
ços forts com el bronze s'empenyen
mútuament fins a la fi, perquè s'hi
han jugat fins i tot la dona.

El sol besa el cel i la ciutat,
difonent un càlid perdó a tots els qui,
com ells, son arriscats jugadors.

Coral

PREMI FLOR ANTINATURAL

*Denunciant les relacions corruptes
de la parella*

A OLOT VOLEM ANAR

A Olot, com tot bon gai me'n vull anar,
vols venir tu, berguedà? *bis*.

-vull esmorzar!

A Olot esmorzarem
i algun gai ens trobarem. *bis*
-Massa hi ha neu!

La neu que pel camí hi ha
la calentura que porto la fondrà. *bis*
-Oi la que fa!

Aixeca-te-la, hissa-la, fes foc; *bis*
no vaigs tan a poc a poc!
-Massa que em moc!

Si tu de neules no en vols, *bis*
la n'ompliràs de condons
-No són pas bons!

En Joan amb la samarra, *bis*
té una bona botifarra
-Ai el panarra!

En Miquel, el seu veí, *bis*
la té com un porró de vi.
-N'hi haurà per a mi!

Tu les teies encendràs
i el camí il·luminaràs. *bis*
-No ho faré pas!

Sabràs com aquesta nit
ho farem en un llit. *bis*
-Qui t'ho ha dit?

Un àngel que va volant
i a tothom la va ensenyant. *bis*
-No serà tant!

Plàcid Diumenge

PREMI BAGASSA DELS BORDELLS

Condemnant la perversió de les putarrangues

MADONNA CARLINA

Insomni xafogós en la cambra fosca,
m'alço del llit amb l'ocell ajocat.
Fantasies eròtiques m'omplen la closca
prodigi d'estiu: se m'ha estarrufat!

Cariàtide impúdica, dels déus caprici,
corruptora del veïnatge: ets maleïda.
Mostres els darreres a la casa del Patrici
desafiant mires la plaça Malagrida.

Mont de Venus, cama aquí i l'altra allà, fan de pont,
ventre arrodonit, formes generoses,
cloïssa closa, profunditats verdoses,
capitells d'anques molsudes; raja abundosa la font.

Musa inspiradora de tremperes matineres,
tot el barri enzelat; estaques amb erecció de semental,
a toc de diana, enfebrides mans, hissen banderes.
La magnitud de la moguda és tema municipal.

Tu, aquí nua i ben drete, bagassa del Partenon,
t'aguantes el pit amb gest provocador, em robes el son.

Konseller de Protokol

Jose Llano

La Comarca Carlina

MESTRE EN GAY SABER

Escarnint les aberracions de la corrupció homosexual

EL TRABUCAIRE ARDIT I L'ESPIA TRAVESTIT

Aquesta és la història
de personal oposat,
tots dos volien glòria
en el temps ja proppassat.

L'heroi, audaç i ardit,
trabucaire carlí,
acostumat a patir
mai cap de tan atrevit.

L'altre, pèrfid i infame,
és liberal invertit,
de dona viu vestit,
de "boja" té la fama.

A la taverna, l'impúdic,
hi fa la papallona,
així tal com us ho dic,
quin fàstic fa la xona!

Arriba al tuguri
el valerós voluntari.
S'hi acosta el murri
per si volgués "anar-hi"

El trabucaire la veu,
quina tia tan peluda!,
té espatlles de burra;
al seu costat s'asseu.

En tant temps de guerrear
no sabia de dona tan ruda,
més que senyora, mula.
Vós voleu amb mi filar?

Ai!, em torno vermella
però sou tan eixerit...
Amb vós aniré al llit,
podreu tocar mamella.

El taverner s'acosta
i li diu al guerriller:
No us fiquen en un merder
sonant aquesta golfa,

que no és pas femella.
Si entre cames mireu
la hi trobareu l'esquella
i gran sorpresa tindreu.

Afegí el propietari:
És espia liberal,
que no té gens de moral;
és per a vós el calvari.

No patiu, noble amic,
ja li ensenyaré moral,
no farà més el cabrit
aquest molt gran carcamal.

L'espera el travestit
estirat dintre el llit.
"Vine amb mi de pressa
que em frissa l'espera."

El carlista s'acosta
on jeu la-marcolfa,
el llum d'oli apaga
i el trabuc agafa.

Untat amb greix de porc
l'hi fica per l'engonal
i quan ja li ha fet lloc
salta la xispa del pedernal.

El Bep de la Plaça de l'Oli

PREMI COMARCA INCORRUPTA

Lloant la virginitat permanent dels polítics comarcals

SESSIÓ PLENÀRIA

Sembla ser que hi ha marro en el Consell,
parlen, males llengües, d'intent de violació,
a la Presidenta ensenyaren el fusell
virils membres de l'oposició.

Es parla de generalitat en la sedició,
de membres enculats a falta de petxines,
de tocar a sometent, entre sessió i sessió,
d'honorables i inassequibles mandarines.

Amb flaire de resclosit i naftalina,
en un entorn atàvic restaurat,
"No passaran!" deia la punxant carlina,
"tots en fila i el fusell amagat!"

"Seré pel Legítim o no serà,
que a alts designis sóc cridada,
no és escopinya pel vostre paladar
aquesta sucosa perla cultivada".

Tot passà en un jorn de neteja general
quan traient teranyines l'alçament fou total.

L' Endollat Especial

I JOCS FLORALS CORRUPTES

Convocats per la Comarca Carlina per tal d'ensinistrar a la joventut sobre els perills que el mercantilisme, el liberalisme, la democràcia i la pornografia comporten.

El Legítim ha ordenat al Director que mani al Jurat que publiqui els poemes guardonats i doni als guanyadors els preuats guardons, consistents en un disc del

REPUTICANTICUS

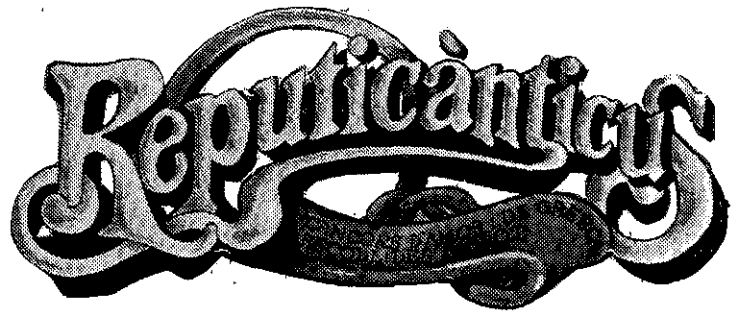
La famosa i introbable obra magna de la cultura musical tradicional i carlina.

El lliurament dels premis es farà al Saló d'Actes de la Seu Social de la Profides Supra Mories.

Per evitar aglomeracions no es convida particularment.

EL LLAMP

**l'editorial que només
publica llibres liberals**

MELÒMANS DEL PREPIRINEU!

Ja no cal que desplaceu els vostres
apoderats a les subhastes de Sothebys,
Christie's, Galeria Brok, Sant Lluç,
Sala Canuda, Auchan, Harrods,
Tiffany's o Galerías Preciados.

Ara podeu adquirir de primera mà el
REPUTICANTICUS

Envieu els vostres missatgers amb 1.000
pessetes-or a

La Llibreria Astral de Berga i
a la Impremta Aubert d'Olot

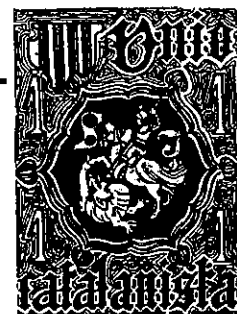

La Comarca Incorrupta

LES BASES INCORRUPTES DE MANRESA

Capítol IV (i darrer)

DESENLLAÇ A BRNO

Durant els anys que seguiren a la trobada amb el General Cabrera, el General Savalls tingué una activitat frenètica. Home actiu i acostumat a manar, podia fer tres o quatre coses alhora, sense esforç aparent ni fatiga. Per tal d'implantar i consolidar el seu moviment de masses carlines, tingué contactes a tot arreu, des de la ciutat més gran al veïnat més menut. Tenia clar que les decisions ben preses sempre ho son des de dalt i, per tant, va establir el moviment al voltant d'homes triats per ell o pels Senyors Rectors de cada Parròquia o pels Directores de les Escoles de Belles Arts. D'aquesta manera, aconseguí que el moviment nasqués i es consolidés com un moviment selecte de líders locals. Amb aquest plantejament el populatxo ja seguiria més tard, encara que no se l'hagués convocat inicialment.

Però Savalls, home capaç i amb talent, s'endinsà en un nou camp que, degut a les seves ocupacions militars, no havia petjat mai abans. Es tractava, evidentment, de la vida científica i intel·lectual. Conscient de les discrepàncies conceptuais del carlisme, que ja s'havien manifestat al Congrés de Vevey, decidí convertir-se en el seu primer analista teòric. La primera verificació fou que la indefinició doctrinal del carlisme era l'origen de la seva gran força, perquè l'únic lligam ferm que li restava era la cohesió unànime al voltant d'un Monarca Legítim indiscutit. La segona constatació fou que la Monarquia era el millor sistema de govern, però els Monarques eren sovint uns desastres. Savalls sabia per experiència que és suïcida basar un Moviment Legítim en l'atzar estadístic de què el Monarca surti bo. Per cada un de bó en surten 9 de dolents.

En un procés acumulatiu de dialèctica legitimista creixent, Savalls tingué l'encertada intuïció de comprendre que només la manipulació genètica de les dinasties podia controlar la qualitat del producte monàrquic. Per a l'estabilitat social de les Monarquies, calia també eliminar el risc de què un bon Rei tingués uns mals súbdits, però hagué de descartar el tractament genètic de la xusma per car i perquè la purralla no tenia moral i es barrejava de qualsevol manera.

En aquest punt, Savalls, malgrat el seu tradicional despreci per l'Art i pels artistes, comprengué per inducció filosòfica tot l'abast de la Figura i el Paisatge, ambdós idíl·lics i incorruptes, com a portadors eterns de valors carlins. Aquest genial moment d'il·luminació psicoestètica fou més revelador que les aparicions. La manipulació dels vassalls per l'Art no solament seria barata, sino també rendible, perquè permetria el finançament del carlisme durant molts anys. Quan tots els proletaris del Món tinguessin un desig de puresa al cor i un quadre carlí a la saleta, l'Adveniment del carlisme seria irreversible.

Aquest era, en síntesi, el que la Història ha conegut posteriorment amb el nom de "Pla Savalls" quan, un alegre matí de 1878, Savalls entrà al monestir que la Congregació dels Agustins Assumpcionistes té a la ciutat provençal de Nîmes. En una discreta cel·la l'esperaven el seu vell amic Mendel i el Vicari General Emmanuel d'Alzon.

Savalls encetà el tema de dret, anant per feina.

"Hola Johan" - digué a Mendel - "M'has de millorar la raça dels Monarques!"

"Però Don Francesc - replicà Mendel - jo només he treballat amb pèsols".

"Sí - argüí Savalls - però la teva llei de la dominància és universal. Sé molt bé que, durant la meiosi, es produeix la disjunció dels al·lels d'un gen. Treballa. Sense presses, però treballa!"

"Tot primer hauré d'experimentar amb animals. ¿Ho faré amb rates o amb porcs?"

"¿No perdis el temps amb animals corruptes! - ordenà Savalls - Has de començar millorant la raça dels burros catalans! Ja t'enviaré veterinaris i burros! I, tot seguit, podrem començar amb els Monarques! Pensa en Egipte i l'exemple històric de les XXIII dinasties de Faraons!"

"Burros! - exclamà Mendel - ¿Què diràn els científics del Món quan ho sàpiguen?"

"Has de mantenir secrets els teus experiments. Hem d'obtenir productes monàrquics idèntics, genèticament vàlids i homologats! Tothom en voldrà!"

"Ce qui est bon pour les ânes - ficà cullerada d'Alzon - c'est bon pour les Rois!"

"Què hi fa aquest aquí? - preguntà Savalls

"Necessita el vostre consell. És un gran provençalista que vol difondre la cultura carlina a la República Francesa!"

"Oui - explicà el vell amic d'En Mistral - La culture de la Tradition, de Dieu et du Roi!"

"Doncs que es posi a pintar quadres!" - Aconsellà Savalls.

"Mais je ne suis pas un peintre. Je veux faire un journal."

"Cultura carlina amb un diari! Escriure! - exclamà amb despreci Savalls - No us en sortireu pas. I França continuarà republicana d'ací a un segle!"

"Je l'appellerais "LA CROIX". Vive Christ Roi!"

"Ja estic fart de tantes bestieses! Me'n vaig! I tú, Johan, a treballar!"

"Preneu abans aquest petit present que us he dut, a vos i al Vicari General".

"Mais il s'agit que des petits pois! - observà d'Alzon, que de jove havia representat "Mireia" en provençal.

"Bien sur, Monsieur le Vicaire General - replicà Savalls - Même avec des petits pois on fait de la culture carline!"

I així començà a França la cultura dels "petits pois".

Molts anys més tard, a la fi de març de 1892, Savalls havia anat al monestir agustinià de Sant Tomàs de Brno a inspeccionar els treballs genètics que duïen a terme els successors de Mendel. Els burros catalans ja eren els més grossos del Món i ara hom podia començar la selecció genètica de dirigents carlins, abans de començar a manipular les dinasties reials.

Savalls estava inquiet i il·lusionat. El seu moviment de masses carlines s'havia constituït l'any abans amb el nom d'Unió Catalanista i, entre els dies 25 i 27 de març, havia tingut lloc una Assemblea a Manresa per a aprobar les Bases polítiques sobre les quals començaria a marxar el moviment. Savalls esperava un missatge d'un moment a l'altre.

Després d'intervenir en la selecció d'uns burros sementals, arribà el General Rafel Tristany, que venia de viatge, suat i polsós.

"General Tristany! - exclamà amb alegria Savalls - Us feia a Lorda! ¿Què us duu per aquí?"

"Noves de Manresa. M'han designat missatger. La Unió Catalanista ha encunyat una medalla d'or commemorativa!"

"Sí, però, i les Bases?"

"En Vayreda ha guanyat un altre Certamen de pintura i hem inaugurat dues Acadèmies!"

"I les Bases? S'han aprovat?"

"Tot va molt bé, General. La Unió Catalanista també ha encunyat uns botons de puny d'or dissenyats amb molt de gust!"

"General Tristany! ¿Caldrà que us recordi el meu rang perquè em digueu què ha passat amb les Bases?"

"Bé. L'Assemblea les ha aprovades totes..."

"Totes! - exclamà Savalls amb alegria - Ara ja em podré morir tranquil!"

"Totes, excepte la segona" - aclarí conceptes el General Tristany.

"La de la Monarquia! No! ¿I per què ho va permetre En Torras i Bages?"

"Els apolítics de la Renaixença varen dominar l'Assemblea i ara el moviment de masses ha quedat força aigualit."

"He treballat la meitat de la meua vida per crear un moviment corrupte! Quín disgust! - exclamà Savalls, posant-se la mà al pit - ¿Quín mal que em fa el cor! ¿Hostalera, porta'm una gerra de vi!"

Al cap d'un instant entrà un frare amb una gerra i un got. En Savalls en begué un bon glop i escupí amb fàstic.

"Becus! ¿Què és aquesta porqueria? Sembla pixat calent de cavall!"

"És cervesa, General - s'excusà el frare - Aquí no tenim vi"

"Ai, que malament què em trobo. I pensar que em puc morir d'un cobriment sense saber el troç de la Revelació de la Lliurada que no vaig escoltar...!"

"Jo us puc ajudar, General - el tranquil·litzà Tristany - Recordeu que jo era al porxo de l'Hostal de la Corda?"

"Sí - digué Savalls amb veu feble - Us vaig parlar d'una guatlle per despistar"

"Doncs jo ho vaig presenciar tot. I no vaig veure la Lliurada en cap moment.

Al contrari, vaig veure l'hostalera, que treia palla del paller i a vos que us agenollaveu i li declaraveu el vostre amor. Després ella va riure i us va dir:

La vostra vida ha de finir

quan no tingueu ni hostalera ni vi.

"El frare!! La cervesa!! - exclamà Savalls amb terror - Em moro!!

Savalls quedà ert. El General Tristany se'l mirà tendrament, amb una mirada humida.

"¿Còm es diu aquest lloc? - preguntà al frare.

"És el convent de Sant Tomàs de Brno"

"Brno - pronuncià Tristany - Brno - repetí amb dificultat - Un mot inpronunciable. Farem correr que va morir a Niça fa una quantes anys. Així mantindrem en secret les seves recerques i les del pare Mendel"

Aquest resum dels papers del meu avantpassat il·lustra sobre la discutida personalitat del General Savalls i deixa clara la seva dedicació a la Causa. Mentre s'acosta el centenari de la seva mort i el ple adveniment del carlisme, he de confessar que d'altres informacions que he obtingut hauran d'esperar a ser conegudes pel populatxo fins que el temps i el Legítim ho permetin.

Umbert Ec